

Spm. nr. S 1492

Til socialministeren (20/2 97) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at en kommune ikke kan vedtage foranstaltninger, som forudsætter, at den ældre skal betale for udbringning af varer eller blive henvist til at handle i en bestemt butik?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1490.

Svar (3/3 97)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Kommunernes forpligtelse med hensyn til hjælpetilbud for ældre m.fl. er samlet i bistandslovens § 50.

§ 50, stk. 1 er opdelt i to led. § 50, stk. 1, nr. 1, omfatter de ydelser, som tildeles efter en konkret individuel vurdering af modtagerens behov (visiteret hjælp). § 50, stk. 1, nr. 2 omfatter generelle tilbud, som tilbydes bredt til alle pensionister.

Sondringen mellem tilbud ydet efter visitation og andre tilbud har bl.a. betydning i forbindelse med reglerne om betaling for tilbud.

De faktiske udgifter, der er forbundet med at producere en ydelse, udgør overgrænsen for, hvor meget kommunalbestyrelsen kan kræve i betaling for ydelsen jf. § 52. I de faktiske udgifter indgår udgifter til råvarer, materialer, afskrivning på materiel, el og varme udgifter til personale. Udgifter til ledelse og andre administrationsudgifter indgår ikke.

Hvis hjælp til indkøb ydes efter en konkret individuel vurdering af modtagerens behov – visitation –, kan kommunalbestyrelsen dog ikke kræve betaling for personaleudgifter, jf. § 53.

Tilbud efter § 50, stk. 1, nr. 2 skal, som nævnt, tilbydes bredt til alle pensionister i kommunen, og kommunerne kan pålægge pensionisterne at betale for de faktiske udgifter, der er forbundet med at producere ydelsen. Kommunerne har dog mulighed for at træffe beslutning om helt eller delvist at yde tilskud til nedsættelse af betalingen.

For så vidt angår spørgsmålet om kommunen kan henvise en hjemmehjælpsmodtager til at

handle i en bestemt butik, kan jeg oplyse, at der ikke er noget til hinder for, at kommunalbestyrelsen af ressourcemæssige grunde træffer beslutning om, at kommunens bistand til indkøb af dagligvarer forudsætter, at indkøbene foretages i en eller flere nærmere angivne butikker.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at hvis hjemmehjælpen ikke omfatter indkøb af dagligvarer, skal kommunen sikre sig, at personer, der har behov for hjælp i forbindelse med disse indkøb, har mulighed for på anden vis at få købt og bragt varer ud, f.eks. ved at kommunen indgår aftale med lokale forretninger herom. Der bør ikke være praktiske eller andre forhold, der forhindrer eller væsentligt begrænser de pågældende personers mulighed for at gøre brug af en sådan ordning.

Spm. nr. S 1508

Til socialministeren (21/2 97) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvordan § 58 i bistandsloven har været praktiseret over for kommunerne fra vedtagelsen til dags dato?«

Begrundelse

Ifølge bistandslovens § 58 er kommunerne forpligtet til at stille den nødvendige hjælp til rådighed, både når det gælder personlig pleje og til praktisk bistand i hjemmet.

Det ser ud til, at der har udviklet sig en praksis, således at kommunernes skøn er blevet mere og mere indskrænket. Det ser også ud til, at Socialministeriets vejledninger og administrationer i dag ligger milevidt fra de intentioner, der lå i det lovforberedende arbejde, da bistandslovens § 58 fik sin nuværende formulering.

Det kan ikke være rigtigt, at kommunerne anlægger skøn, som er i strid med de intentioner, der ligger bag ved Folketingets lovgivning på området, og det bliver helt uacceptabelt, hvis Socialministeriet via »salamimetoden« accepterer denne fremgangsmåde.